

הפואטיקה של השנאה: על שירים לא מגישים כתב אישום

מרבית משתתפי "חתונת השנאה" שהואשמו השבוע בהסתה לאלימות או לטרור לא עשו כל דבר שמצדיק הליך פלילי. ריקוד לצלילי שירים שמושמעים שנים בציונות הדתית לא צריך להסתיים בבית משפט - מהלך שמעיד בעיקר על חוסר הבנה מצד הפרקליטות

אמרי סדן יום שישי, 28 באוקטובר 2016, 14:15

בסמוך לשעה 22:00 שר הנאשם 7 את השיר 'בנה המקדש'. הנאשם 7 הוסיף לשיר מלים ואמר פעמיים 'ישרף, ישרף המסגד' וכן 'יתפוצץ, יתפוצץ המסגד'. בסמוך לשעה 22:15, החל נאשם 7 זמר החתונה, לשיר שיר שמילותיו 'זכרני נא וחזקני נא אך הפעם הזה האלוהים ואנקמה נקם אחת משתי עיני מפלשתים', מלים הלקוחות מפסוק אשר נאמר על ידי שמשון עת ביקש מאלוהים לנקום בפלישתים - פסוק כ"ח מפרק ט"ז בספר שופטים. מיד לאחר מכן, המשיך נאשם 7 ושר את פסוק כ"א ממזמור ק"ד בספר תהילים: 'הכפירים שואגים לטרף ולבקש מאל אוכלם.'"

הפסקה הזו לקוחה מתוך כתב האישום נגד 13 משתתפי "חתונת השנאה" שהגישה שלשום פרקליטות מחוז ירושלים. והנה ההסבר: "הנאשם 7", הוא לא אחר מאשר סיני תור, זמר ותיק ומוכר בחוגי הציונות הדתית, מעין תמהיל של ברסלב, ניו אייג', ימין, התיישבות ופופ חסידי. מעין שילוב בין אודי דוידי לעדי רן, למי שמכיר. הוא מואשם ששר כמה שירי פופ, שלרובם שני אקורדים AM - G, והיו להיטים גדולים במגזר לפני כ-15 שנה. השירים האלה מושמעים כבר שנים בחתונות, הרקדות (הגרסה הדתית והמאוד לא כיפית למסיבה), הפגנות, עצרות ימין ובאירועים אחרים. הכפירים האלו, שמזכרים בסוף הפסקה שצוטטה מכתב האישום שהוגש נגד משתתפי "חתונת השנאה", שואגים כבר שנים ומבקשים מהאל לעשות משהו בנידון.

גם אני הייתי פעם כפיר שואג, גם אני אהבתי לדמיין את שמשון האימתני לוקח אתנו לקבר אלפי פלשתים. גם אני רקדתי מיוזע בדבקות משולהבת עם עוד צעירים בני גילי, רובם טינאייג'רים מטופשים להפליא כמוני, ושרתי שירים מבלי לחשוב על המלים שלהם. כשהייתי בישיבה התיכונית גם יצאנו לרקוד כששמענו שהתאומים נפלו כי "פאק אמריקה". ככה זה כשיש הורמונים, טמטום והרבה יותר מדי זמן פנוי.

כשקראתי את כתב האישום שהוגש בפרשת "חתונת השנאה", שנחשפה על ידי רועי שרון בערוץ 10, הרגשתי מוזר. כאילו מישהו שלא מכיר את העולם הדתי לאומי הציץ לרגע לתוכו,

וואלה NEWS

ראה מקטע אחד מתוך מכלול, נפגע והכריז מלחמה. הרצון להילחם בהסתה ולמנוע את הישנותם של מקרי רצח מחרידים, כמו אלה של בני משפחת דוואבשה ואבו חדיר, גרם לפרקליטות ללכת צעד רחוק מדי, צעד שמעיד בעיקר על חוסר הבנה. אם היה בית משפט לפשעים ספרותיים, היו הנאשמים ב"חתונת השנאה" צריכים לקבל מאסר עולם על זה שהפכו את הסיפור התנ"כי המדהים של שמשון לפיסת אקטואליה אלימה. אבל בבית משפט השלום בירושלים אין לרובם מה לחפש.

אבל לפני שאסביר, נקרא עוד מכתב האישום: "בעת הזאת, לקול השירים 'זכרני נא' ו'הכפירים שואגים לטרף', החלו הנאשמים לרקוד, בצוותא חדא עם כמה עשרות צעירים מבאי החתונה ובהם קטינים רבים, תוך שהם מניפים את ידיהם באוויר, וחלקם מניפים את תמונות משפחת דוואבשה, שני רובים אוטומטיים (צה"ליים) אקדחים או חפצים הנחזים להיות אקדחים, בקבוקי זכוכית אשר הוכנסו לתוך פייתם בדים כך שהם דימו בקבוקי תבערה וסכינים. אחדים מהרוקדים רקדו שהם רעולי פנים. במהלך הריקוד, אחדים מהרוקדים דקרו פעם אחר פעם תמונות משפחת דוואבשה באמצעות סכינים, אחדים אף הציתו וקרעו את התמונות, וחלק מאוחזי הנשק אף דרכו את כלי הנשק, כל זאת בעוד נאשם 7 (סיני תור) מעודד ומלהיב אותם בשיריו, ומעת לעת מחליף את מילות השיר 'פלישתים' ב'פליסטיין' בשיר 'זכרני נא' ובשיר 'הכפירים שואגים' הוסיף הנאשם 7 את המלים 'ריבונו של עולם אנחנו עוד רעבים', על מנת לשלהב את הרוקדים ולתמוך במעשיהם."

השיח רק מגביר את השנאה

כתב האישום הספרותי הזה עוסק בחלקו הגדול בפואטיקה של כמה שירי ימין חבוטים מהאינתיפאדה הקודמת. משכך, הוא ראוי לניתוח ספרותי. הסעיף האחרון שצוטט כאן, מתחיל ומסתיים באותם שני שירים: "זכרני נא" ו"הכפירים שואגים". בתווך נמצא הצילום הנוראי של דקירת תמונתם של בני משפחת דוואבשה, שנרצחו באכזריות בשריפה שהוצתה בביתם בכפר דומא. הצילום הדוחה הזה, שנצפה על ידי מדינה שלמה, מוקף למעשה במוזיקה החסידית שהושמעה באירוע, כך שהשירים הם לא סתם קולות רקע, אלא החלק העיקרי והחמור ביותר באירוע שתומך ומעודד בהנפת התמונות ודקירתן.

למעשה, האמת הפוכה. האקט היחידי שאולי יכול להיחשב כהסתה שהתרחשה בחתונה של יקיר אשבל (החתן, ואחד הנאשמים), הוא דקירת התמונה של בני משפחת דוואבשה. ברור גם שאם הוא לא היה מתבצע (ומתפרסם), אף אחד לא היה חושב להגיש כתב אישום. בתור כפיר שואג לשעבר, גם אם לא כזה שהיה חבר בנוער הגבעות, אני סבור שגם החלק הזה לא

NEWS וואלה

יכול להיחשב כהסתה. את המוזיקה המוכרת לכל חובש כיפה סרוגה, בוודאי שאין טעם להביא לבית המשפט.

אין כאן כוונה לטעון שחוגי הימין הקיצוני "נרדפים" על ידי השב"כ, המשטרה והפרקליטות. אם כבר, יש יותר תחושה שהייתה כאן טעות בשיקול דעת שמבוססת אולי על חוסר היכרות עם ה"שלאגרים" הגדולים שלו. ואולי בלי הלחץ הציבורי למצוא אשמים אחרי הרצח הנוראי של בני משפחת דוואבשה והפרסום של סרטון החתונה, לא היתה בכלל מחשבה לעצור את המעורבים בחתונה.

המאבק בהסתה הוא מאבק חשוב, אבל לפעמים הוא מתנהל במישור הלא נכון – המישור הפלילי. גם בצד הפלסטיני אפשר למצוא מעצרי שווא ולפעמים גם כתבי אישום של אנשים שהביעו תמיכה כלשהי בביצוע פיגועי טרור או במחבלים. בחלק מהמקרים, גם שם מדובר בטעות. לכל חברה יש שוליים שבהם צומחים שתילים פראיים. לפעמים צריך לגזום אותם (בבית המשפט כמובן) ולפעמים אין ברירה אלא לאפשר להם לגדול. אין קו ברור שמפריד בין השניים ואין "דגל שחור מתנוסס" חוץ משיקול הדעת האנושי. לא במקרה היועץ המשפטי לממשלה צריך לאשר כל העמדה לדין בעבירות הסתה.

צריך גם לזכור שישנו פרדוקס מובנה בשיח על ההסתה ובמאבק בה. הדיבור על הסתה והדיבור על אירועים כמו "חתונת השנאה" לפעמים רק מגביר את גובה הלהבות ומעודד את הכפירים לשאוג חזק יותר. הפרקליטות כבר הגישה כתב אישום נגד עמירם בן אוליאל, המואשם ברצח בני משפחת דוואבשה. על האישום נגד זמר פופ חסידי שעבר את ימי הזוהר שלו ושל עוד כמה צעירים שטופי זיעה ושנאה, היה אפשר לוותר.